

ทุ่งข้าวทะเลฝัน ตอน “ติดหลุม”

สนใจ สมคิด

โรงเรียนปิดเทอมคือช่วงเวลาที่ดีที่สุด ต่างรอคอย มันหมายถึงวันคืนอันแสนสุขที่ยาวนาน เพราะหนังสือไม่ต้องอ่านการบ้านไม่ต้องทำส่งครู ซึ่งการบ้านที่ครูสั่งถือกันว่าเป็นภาระหนักที่สร้างความวิตกกังวล และคอยกีดกันเวลาแห่งการละเล่นมาตลอด ดังนั้นเมื่อถึงช่วงนี้เรามีโอกาสได้เดินทางไปเล่นยังหมู่บ้านอื่น

ตกบ่าย บริเวณสนามดินหลังบ้านของออด ถูกตัดแปลงเป็นสนามการละเล่นติดหลุม ไม้ไผ่และเศษขยะถูกไม้กวาดก้านมะพร้าวกวาดเตียนลึบ

หลุมขนาดกะลา จากหลุมที่หนึ่งไปยังหลุมที่สองห่างกันสองก้าว หลุมที่สาม วกกลับมาขุดใกล้หลุมที่หนึ่งห่างกันไม่ถึงคืบ หลุมที่สี่ห่างจากหลุมที่สามราวสามก้าว ฉีกเฉียงออกไปอีกทางหนึ่ง หลุมที่ห้าอยู่ชิดหลุมสอง หลุมที่หกสุดท้ายขุดตักไว้ริมทางระหว่างหลุมสามกับสี่ ดูลักษณะคล้ายรูปสามเหลี่ยมสามรูปติดกัน

ปกติการเล่นติดหลุมเราจะใช้ลูกแก้ว แต่ลูกแก้วมักแตกง่ายและต้องซื้อ ดังนั้นเมื่อถึงฤดูลูกคุระ จึงเป็นที่นิยมของเด็กทั่วไป

“ฮาย เกือบลงไป” รัตน์ใช้นิ้วโป้งติดลูกคุระ ที่จุดเริ่มต้นเพื่อหมายจะให้หลุมแรก ปรากฏว่ามันไปตั้งนิ่งอยู่ริมปากหลุม

“ฮะ ฮะ เจ็บตัว” ออด ว่า ขณะหย่อนกันลงนั่งยองๆ ติดเป็นคนถัดไป ลูกของเขาลงหลุมแล้วแต่กิ้งขึ้นไปที่ตั้งปากหลุมเพราะเขาติดแรงไปนิดหนึ่ง

“โอ้ย..ลงแล้วดันขึ้นไปได้” ออดลุกขึ้นเสียหลักนั่งลงกันกระแทกพื้น เอามือปิดกั้นกางเกง ผุ่นฟุ้งกระจายเข้าหน้าผมซึ่งกำลังหย่อนลงนั่งติดเป็นคนถัดไป

“บะ ไปปิดตรงอื่นไป เข้าหน้าเพื่อนไม่ดูมั้ง”

“ฮะ ฮา ลงแล้ว เสร็จข้าละ” ลูกคุระของผมตั้งนิ่งอยู่ในหลุม ผมรีบกระโดดไปที่หลุมทันที นั่งยองๆ ใช้มือขวาตีดินเป็นส่วนโค้งที่ปากหลุมเพื่อเป็นระยะการตก กุมลูกคุระด้วยมือซ้ายใช้นิ้วกลางของมือขวาข้างลูกตกของออดก่อน ลูกของออดกระเด็นไปไกลราวสามวา ส่วนลูกของผมตั้งแทนที่ของออด คืบดินใหม่ดกของรัตน์อีกลูกไปไกลไม่แพ้ของออด เมื่อจัดการทำอันตรายถึงกิดขวางเสร็จแล้วก็ติดไปยังหลุมที่สองต่อไป แต่ลูกไม่ลงหลุม

ถึงคิวของพร พรติดลงหลุมแรก ไม่มีของใครอยู่ใกล้ให้ตก จึงติดไปยังหลุมสองและลงหลุมอีก มีโอกาสได้ตกลูกของผม

“โฮโย ตกของเพื่อนัก กรรมสนอง โน่นไปลิบๆ เลย” รัตน์ดีใจที่เห็นลูกของผมกระเด็นไปไกลกว่าของเขา พรติดต่อนไปยังหลุมสามลงอีก หลุมสี่ลงอีก

“บะ มันเล่นคาถาหรือโงะ ที่ติดลงทุกหลุม” รัตน์ถอดเสื้อพาดบ่า

“สงสัยวะ” ออดถอดเสื้อด้วย

พรไม่พูดพร่ำทำเพลง อมยิ้มนิดๆ รีบติดโปลงหลุมห้า เพื่อให้ถึงยอดคือหลุมหกซึ่งเป็นหลุมสุดท้ายแล้ว ดึงกลับทางเดิมให้ถึงหลุมแรกก็เป็นอันว่าชนะเพื่อน ผลปรากฏว่ามันกลิ้งลงหลุมที่ห้าแล้วยังมีแรงเฉื่อยขึ้นจากหลุมห้า ไปลงหลุมสองที่อยู่ติดกัน

“โฮโย เกี่ยมแล้ว” รัตน์กระโดดเหวี่ยงเสื่อไปมา

“เล่นคาถาตึ๊งก ถูกปัดลงหลุมอื่นได้แรงออก” ออกเดินสายตะออกดกจับมือรัตน์ อีกมือหนึ่งเหวี่ยงเสื่อเหมือนใบพัดเข้าหากันด้วยความดีใจ

จากนั้นจึงวกกลับมาเป็นคิวของรัตน์ ลูกของเขาอยู่ไกลจากหลุม เพราะการตกของผงจึงยากที่จะติดให้ลงได้ แต่อย่างน้อยก็เข้ามาอยู่ใกล้หลุมที่หนึ่งไม่ถึงคอกแล้ว

ออกติดของตนไปยังหลุมที่หนึ่งเช่นกัน ลูกมาตั้งใกล้หลุมกว่าของรัตน์ ผมติดมายังหลุมสองของตนไม่ลง ต่อไปถึงคิวของพร แต่พรหมดสิทธิ์เพราะ “เกี่ยม” คือลูกกลิ้งหลุม ต้องรอให้เพื่อนติดไปถึงหลุมที่ลูกของเขา ค้างคาอยู่ แล้วเพื่อนจะช่วยยกขึ้นมาให้ แต่จำต้องถูกเสียดายกขึ้นโดยต้องถูกตก

รัตน์ติดลงหลุมแรกอย่างง่ายดาย มีสิทธิ์ตกของออกกระเด็นไปอีกครั้ง แล้วติดต่อไปลงหลุมสอง

“ถึงทีกูบ้าง ทีมีงูไม่ว่า ทีข้าเอ็งอย่าไวโย” รัตน์ยกลูกของพรขึ้นตก เสียงลูกกระทบกันดังไปก่อนกระเด็นไปไกล เขาได้ตกของผมหักลูกหนึ่ง

“ฮาย ได้แรงมือจ้งไวโย” รัตน์เยาะเย้ยเราทั้งสาม เพราะเขาได้ตกลูกของเราทุกคน

“เล่นกันไวโย” สินตะโกนมาจากไกล

“มาตะ..มาแลกตกนิ ได้แรงมือมันพะยะค่ะเลย” รัตน์คุยโว

เกมต่อๆ ไปจึงมีผู้เล่นห้าคน ซึ่งกว่าจะจบแต่ละเกมค่อนข้างใช้เวลานาน ความสนุกสนานทำให้เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว กระทั่งชาวน้องชายของพรเดินเข้ามา

“พี่พร พ่อให้มาถามว่า ควายตัวเล็กเอาไปให้กินน้ำแล้วยัง”

“แล้วกัน ยังเลย สีมหาย พ่อดำตายแน่ พอดีเลยเอ็งเล่นแทนกัน” พรทิ้งลูกให้ชาวนช่วยเล่นต่อ ส่วนเขา ออกวิ่งเพื่อไปจูงควายที่ล่ามไว้ในสวนไปยังลำคลอง

เด็กหลายคนเมื่อได้ยินเสียงโห่ ต่างก็แห่กันมา เด็กเล็กๆ ทั้งหญิงชายได้แต่ยืนดู บางคนอยากเล่นด้วยจึงขอลูกคุระจากเรา เมื่อคนเล่นเพิ่มขึ้น ต้องขุดหลุมเล่นอีกรวง

พรกลับมา ได้เข้าร่วมเล่นกับวงใหม่

การเล่นติดหลุมแพ้หรือชนะไม่ใช่สิ่งสำคัญ สำคัญและสนุกอยู่ที่การได้ตกหรือการติดตีลูกของเพื่อนต่างหาก การนั่งยองๆ ติดแล้วยืน ยืนแล้วนั่งยอง หลายหนหลายครั้งหลายเที่ยวหลายเกม ทำเอาปวดเข็ดได้เหมือนกัน

“พอได้แล้วมั่งค่อยเล่นวันหลังอีก สินไปผานหยวกทิมให้หมูได้แล้ว” แม่ของสินเดินมาที่สนามเล่นสั่งลูกชาย

“แม่ไปไหนนั่น”

“แม่ไปบ้านตึน บอกคนสอยพร้าวหน่อย เพราะพร้าวเราถึงจบมาหลายวันแล้ว”

สินกลับบ้านไปผานหยวกเมื่อจบเกม พรอีกคนที่เลิกเล่นเพราะภาวะที่ไม่ต่างจากสิน แต่วงเล่นยังไม่เลิก ยึดเอาคำมีดเป็นเกณฑ์